

mor, encara que algun d'ells sigui discutible en l'enfocament o en les conseqüències. L'estil, fugint del barroquisme florallesc del dia, és d'una discreta i normal naturalitat.

El català que s'hi empra és impecable de lèxic i de sintaxi. En l'obra palpita un cordial accent de sinceritat que vibra amb passió en totes les pàgines.

R.

(“Universitat Catalana”, de Barcelona).

* * *

Tindre idees i saber l'ofici, heus-ho ací tot en l'escriptor. Tot, per l'èxit immediat i el mediat. Car avui Dalmau és un literat que es fa llegir i demà serà, així només tinguésses estes dues novel·les, un escriptor que es farà recordar. Quan un escriptor agafa mitja dotzena de pretextes i fa una troca de cadascun d'ells, i les troques van amagant-se sota els fils sincers, claríssims i ben humans dels raciocinis i, en conjunt, produïx un corpus que es fa estimar perquè és estimulant i es fa guardar perquè hi conté llum i es fa llegir perquè moltes de

les idees que exposa estaven ja a punt de néixer en la ment del lector, quan un literat aconseguix això, ja es pot donar per satisfet, puix que esdevé predilecte.

Carles Salvador.

(“El Camí”, de València).

* * *

Per arribar a la saludable conseqüència de l'amor perfecte, de l'amistat sublim, de posar en vigor els corrents cordials, efusius, tendrívols de l'home, cal només expressar amb sinceritat, sense subterfugis literaris, sense confabulacions ni excentricitats líriques, els veritables sentiments amorosos elevant-los de categoria, no sotmetre'ls a cap sistema especulatiu, en gràcia del tema o de l'argument que aquest sentiment amorós suscita. Aquesta claredat, aquesta diafanitat, aquesta síntesi analítica del subconscient que l'enigma de l'amor posa en acció, es troba admirablement descrita en la novel·la postal de Delfí Dalmau i Gener, “Un altra mena d'amor”. El mateix autor, iniciava amb igual fortuna en “Seny i atzar”, la crítica expositiva, la pro-